

“Ja van quatre mesos, quatre dolorosos mesos sense volar”

Potser les amistats no haurien de volar més alt ja que mai saps si plouran ganivets. Vaig ser jo la que vaig tallar les meves ales? Una part de la meva pensa que mai no faria això. Una mala gestió del que sents pot fer-te molt de mal. El meu pes i un extern sumen massa a les meves ales. Però les meves ales ja carregaven molts quilos de lament. Podria això haver trencat les meves ales? Malauradament tinc massa dubtes.

He provat a cosir noves ales, més no puc el fil se'm torna vermell. Et vaig escriure però tan nefastament que les meves pròpies paraules formen un nus dins meu. Vaig ser egoista, no vaig pensar en tu. Et vaig causar el mal, i m'estic causant la mort lenta i dolorosa de la meva ànima. Sento que vaig ser una idiota, no hauria d'haver fet servir aquestes paraules i causar-te confusió. I ara t'he perdut. Queia i m'aixecaves. Ara ningú no m'aixeca. No he tingut mai l'oportunitat d'agrair-te tot que feies per mi. Però és que no puc, una altra et va posar ales.

Abans de res passaré lentament la pàgina d'aquest llibre tan nou i tan trencat. (pd: mai podré el meu ésser et pertany però sé que el teu a mi ja no). Estic deixant de respirar lentament esperant que el teu sospir m'ajudi a aixecar-me. Ets com un verí que no se'n va, que s'enganxa en mi, un verí a estones bo i en altres moments dolent també. Un verí que sí que enverina profundament, que pot ser mortal. Ets el que de vegades trenca el meu cor, o també l'omple de tiretes perquè guareix el dolor. Ara no sé en quin estat es troba el meu cor, espero aviat saber-ho, crec que no ho sé perquè és ple del teu verí, que em deixa la ment en blanc, però encara que vulgui, no puc viure sense ell, no puc viure sense tu.

T'estimo,

Mireia.